

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-11-11)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-11-11)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 183. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000062.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mantua 11. Novbr. 1852

Jeg sidder her i en By, hvor jeg aldrig havde ventet at komme, men jeg er i godt Humør og har gode Rejseudsigter. Onsdag Morgen rejste vi til Verona for der at faae Vetturin til Bologna. Det lykkedes ikke ; den eneste, vi traf, forlangte en fast utrolig Sum, og der var saaledes ikke andet for end idag at tage paa Jernbane til Mantua. Her derimod har vi straks truffet en Vetturin, med hvem vi efter megen Underhandling endelig ere blevne enige, og vi har faaet en skriftlig Contrakt opsat, som han, da han ikke kan skrive, har understreget med sit Kors. Vor Vej gaaer over Modena, og vi vil være i Bologna paa Lørdag Aften. Herfra gaaer daglig baade Diligencer og Vetturiner til Florens, saa det er nemt nok. For den akkorderede Betaling faaer vi Mad og Logi paa hele Rejsen, og vi har saaledes den behagelige Følelse at slippe for alt Vrøvl. Visitationen af Toldbetjente undgaaer vi desværre ikke, men dem maa man bestikke, der er ikke andet for, hvis man da ikke vil have alt sit Tøj smidt hulter til bulter. Jeg gjorde Begyndelsen ved Afrejsen fra Venedig og slap saaledes for at faae rodet omkring i min Kuffert, medens Forchhammer, som ikke kunde bekvemme sig dertil, fik den største Møje med at lukke sin Kuffert igjen, efterat alt hans Tøj var revet op og forkræmret.

I Verona saae vi det store romerske Amphitheater, som siges at have rummet 25000 Mennesker s. 184— det seer ud til at rumme mange Flere — og det er ypperligt vedligeholdt. Derpaa besøgte vi Theatret, hvor vi overværede nogle meget gode Beriderkunster, som man under slige Forhold tager tiltakke med. Publikum var ogsaa yderst taknemmeligt, og baade Mennesker og Heste bleve stadig fremkaldte, og Theatret gjenlød af Bravo, Brava og Bravi. NB. Jeg var ogsaa til Komædie i Venedig i et stort og smukt, men, hvad Publikum angaaer, meget simpelt Theater. Herrerne i Parterret sad i Skjorteærmer og knækkede Kastanier, og Stykket, — et Conversationsstykke paa rimede Vers, fortjente, saa vidt jeg kunde forstaae det, heller ikke bedre Behandling. Imidlertid opdagede jeg, at man lærer en heel Deel Italiensk af at gaae i Theatret, og da Priserne er saa lave (1 & — 1 & 8 β) agter jeg jævnlig at benytte mig deraf. Man er nødt til, saa vidt muligt, at tage alt med, hvis man ikke vil forfalde til Melankoli og Hjemvee, og jeg har nu engang besluttet at nyde min Rejse og ikke lade mig gaae paa. Det er altid værst at sidde stille paa et fremmed Sted, derimod gaaer det af sig selv, naar man rejser. Jeg er glad over min Rejsefælle og alle de brave Danske, Nordmænd og Svenskere, jeg har truffet paa min Vej; uden dem vilde jeg have døjet meget. Nu da jeg stadig har kunnet tale Dansk, har jeg da kunnet tale om Andet end Mad og Drikke, Logi og lignende. Det er ogsaa en stor Behagelighed, at Ingen forstaaer vort Frimurersprog, vi kan tale saa ufor s. 185styrrede som i Ørkenen Sahara. I Handeler raade vi hinanden paa Dansk, for man maa jo tinge om alt, hvis man ikke vil trækkes grueligt op. Og dog med alt det Snyderi og al den Paatrængenhed og Uforskommethed, man er udsat for, er Folkefærdet elskværdigt, og man giver gjerne et Par Skilling mere for at høre et «Mille grazie, signor!» og see et glædestraalende Ansigt vendt imod sig.

Ja kunde jeg nu blot følge med mit Brev og kigge et Øjeblik ind til eder, saa skulde jeg med fornyet Iver tage fat paa min Rejse. Jeg betragter den halvt som et Arbejde, jeg skal føre ordentlig til Ende, men for Resten venter jeg baade Gavn og Glæde af den. Lov mig nu, at I ikke lever altfor stille, men see at faae lidt at gjøre med Venner og Veninder; I maa ikke spærre jer inde i et Kloster, men glæde jer, som jeg gjør det. Lev nu vel, kjære Moder og Søstre. Hils Vennerne.

Eders
Christian.